

VU Research Portal

Case note: Hoge Raad (Vermelding van wetsartikelen in een EAB)

Borgers, M.J.

2008

[Link to publication in VU Research Portal](#)

citation for published version (APA)

Borgers, M. J., (2008). *Case note: Hoge Raad (Vermelding van wetsartikelen in een EAB)*, No. 594, Jul 08, 2008. (Nederlandse jurisprudentie; Vol. 2008).

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal ?

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

E-mail address:

vuresearchportal.ub@vu.nl

Noot van M.J. Borgers

1

Voor de tweede keer in een betrekkelijk korte tijd geeft de Hoge Raad door middel van een cassatie in het belang der wet een signaal af dat de rechtspraak van de rechtbank Amsterdam in overleveringszaken bijstelling behoeft. De eerste maal betrof het de toepassing van artikel 13 OLW, dat – kort gezegd – een weigeringsgrond bevat voor de situatie dat de feiten ten aanzien waarvan overlevering wordt gevraagd, op Nederlands grondgebied zijn begaan. De lijn van de uitspraken die de Hoge Raad daarover heeft gedaan, luidt – wederom kort gezegd – dat bij de afweging of van deze weigeringsgrond gebruik wordt gemaakt, een beperkt toetsingskader moet worden gehanteerd. Zo mogen redenen van humanitaire aard geen aanleiding geven tot weigering (arresten van 28 november 2006, NJ 2007, 487, 488 en 489 m.nt. A.H. Klip; zie ook Rozemond, NJB 2007, p. 490-497). In het hierboven afgedrukte arrest is eveneens een beperking van het toetsingskader aan de orde. De rechtbank Amsterdam heeft in verschillende uitspraken het vereiste gesteld dat een Europees arrestatiebevel (EAB) de tekst van de toepasselijke wettelijke bepalingen moet bevatten dan wel dat een afschrift daarvan door de uitvaardigende autoriteit moet worden overgelegd. De Hoge Raad haalt daar een streep doorheen. Klip voorspelde het eigenlijk al (zie zijn noot in NJ 2007, 489, onderdeel 15).

2

Waar draait het in deze zaak om? Indien een lidstaat een EAB uitvaardigt, dient in dat EAB op grond van artikel 8 lid 1, onder d, kaderbesluit EAB melding te worden gemaakt van ‘de aard en de kwalificatie van het strafbaar feit, met name rekening houdend met artikel 2’. Laatstgenoemde bepaling ziet op de overlevering op basis van zogeheten lijstfeiten. In het model-EAB (bijlage bij kaderbesluit EAB, onderdeel e) wordt niet alleen de vermelding van de aard en wettelijke kwalificatie van het strafbare feit verlangd, maar ook die van de toepasselijke wetsbepalingen. De OLW verwijst naar dit model en bepaalt daarnaast dat een EAB in ieder geval melding maakt van de aard en de wettelijke kwalificatie van het strafbare feit. Naar de letter van het kaderbesluit en de OLW bestaat er dus geen verplichting tot het overleggen van de – in het Nederlands of Engels vertaalde – tekst van de toepasselijke wetsbepalingen. De rechtbank Amsterdam stelt niettemin een daartoe strekkend vereiste (vgl. naast de thans gecasseerde uitspraak ook Rb. Amsterdam 26 november 2004, LJN AR6681 en Rb. Amsterdam 4 maart 2005, NJ 2005, 475). Voor het stellen van dat vereiste noemt de rechtbank twee samenhangende argumenten: i. dit vereiste wordt expliciet genoemd in de wetsgeschiedenis, en ii. de tekst van het kaderbesluit staat niet aan het stellen van deze eis in de weg. In zijn voordracht en vordering tot cassatie in het belang der wet betoogt P-G Fokkens dat de rechtbank ten onrechte van uitvaardigende lidstaten verlangt dat zij de tekst van de toepasselijke wettelijke bepalingen overleggen, en voert daartoe in de kern vier redenen aan: a. de tekst van het kaderbesluit omvat niet die verplichting, b. het wetshistorische standpunt moet worden verlaten in het licht van de plicht tot kaderbesluitconforme

interpretatie alsmede het feit dat de minister nadien is teruggekomen op het standpunt dat hij tijdens de parlementaire behandeling heeft ingenomen, c. het beginsel van wederzijdse erkenning waarop het kaderbesluit EAB is gebaseerd, verhoudt zich niet met de genoemde verplichting, althans niet in ongeclausuleerde vorm, en d. tal van andere lidstaten stellen ook niet het vereiste van het overleggen van de tekst van de toepasselijke wettelijke bepalingen. De Hoge Raad volgt het standpunt en in grote lijnen ook de argumentatie van de P-G. De Hoge Raad laat overigens – in navolging van de voordracht (onder 27) – een opening om in bepaalde omstandigheden toch de overlegging van de tekst van de toepasselijke wettelijke bepalingen te verlangen. Immers, onjuist is volgens de Hoge Raad de opvatting dat steeds die overlegging wordt verlangd.

3

P-G Fokkens en de Hoge Raad noemen duidelijke en overtuigende argumenten die pleiten tegen de opvatting van de rechtbank. De vraag is of al deze argumenten nodig zijn om het standpunt van de Rechtbank te weerleggen. Het meest voor de hand liggende bezwaar tegen de argumentatie van de rechtbank Amsterdam lijkt mij te zijn dat het beroep op de wetsgeschiedenis nogal zwak is gelet op de inhoud van de daarin gedane beweringen. In de passages waar het hier om draait (weergegeven in de voordracht, onder 11 en 12), stelt de minister dat het kaderbesluit en het daarbij behorende model verplichten tot het overleggen van de tekst van de toepasselijke wettelijke bepalingen. In het kaderbesluit en het model staat daarover echter eenvoudig niets vermeld, zodat de conclusie geen andere kan zijn dan dat de minister de plank mislaat. Het wetshistorische argument is daarmee weerlegd. Tevens is daarmee gezegd dat de OLW, die op dit punt het kaderbesluit en het model tamelijk letterlijk volgt, eveneens geen melding maakt van een verplichting tot het overleggen van de tekst van de toepasselijke wettelijke bepalingen.

De hier aan de orde zijnde kwestie wordt eigenlijk pas echt interessant wanneer deze in een breder verband wordt gesteld: over welk toetsingskader beschikt de rechtbank Amsterdam als overleveringsrechter? Eerst dan komen meer principiële gezichtspunten – zoals de plicht tot kaderbesluitconforme interpretatie, het beginsel van wederzijdse erkenning en de rol van wederzijds vertrouwen – om de hoek kijken. Alvorens daarop nader in te gaan (onder 5 en 6), is het zinvol iets meer te zeggen over de zienswijze van de rechtbank Amsterdam zoals deze in haar rechtspraak naar voren komt.

4

Het kaderbesluit EAB stelt eisen aan de strafbare feiten waarvoor overlevering kan worden gevraagd. Wanneer het gaat om vervolgingsoverlevering ten aanzien van niet-lijstfeiten geldt dat het betreffende strafbare feit in de uitvaardigende staat met ten minste twaalf maanden vrijheidsstraf moet worden bedreigd (artikel 2 lid 1). Ten aanzien van lijstfeiten wordt als eis gesteld dat deze in de uitvaardigende staat een maximum vrijheidsstraf van ten minste drie jaar kennen (artikel 2 lid 2). Het is eerst en vooral aan de uitvaardigende lidstaat zelf om zich ervan te vergewissen dat aan die eisen wordt voldaan. Uit haar rechtspraak blijkt dat de rechtbank Amsterdam het tot haar taak rekent om eenzelfde toets aan te leggen. Daarvoor is dan nodig dat men kan beschikken over de tekst van de toepasselijke wettelijke

bepalingen. Dat de rechtbank zich gehouden acht tot het uitvoeren van controle lijkt ermee verband te houden dat men zo nu en dan moet constateren dat een uitvaardigende lidstaat onjuiste gegevens vermeldt in een EAB. Een voorbeeld is Rb. Amsterdam 24 november 2006, LJN BD5210, waarin op grond van de overgelegde wetsartikelen wordt vastgesteld dat het aangekruiste lijstfeit in de uitvaardigende lidstaat niet met een maximumstraf van ten minste drie jaar wordt bedreigd. (Vgl. voorts Rb. Amsterdam 8 oktober 2004, LJN AR4220 en LJN AR4222, en voor een vergelijkbaar voorbeeld uit de uitleveringspraktijk HR 12 maart 2002, NJ 2002, 353.) Aldus neemt de rechtbank Amsterdam tot uitgangspunt dat er geen blind vertrouwen wordt gesteld in de uitvaardigende lidstaat. Geen blind vertrouwen is overigens niet hetzelfde als wantrouwen. Men kan stellen dat juist het ter beschikking stellen van informatie, zoals de tekst van wetsartikelen, eraan kan bijdragen dat lidstaten makkelijker vertrouwen in elkaar stellen (vgl. Ter Braak, in: Implementatie van kaderbesluiten, Nijmegen: WLP 2006, p. 157). Zodoende wordt immers zichtbaar dat in een overgroot deel van de gevallen niets mis gaat, terwijl in andere gevallen omissies snel aan het licht komen en in de beslissing kunnen worden verdisconteerd.

5

In een kort na het arrest van de Hoge Raad gewezen uitspraak heeft het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen enkele belangrijke richtsnoeren ontwikkeld voor de uitleg en toepassing van het kaderbesluit EAB in de nationale rechtsorde (HvJ EG 17 juli 2008, zaak C-66/08, NJ 2008, 586 m.nt. M.J. Borgers). In deze Kozłowski-uitspraak formuleert het Hof als algemene regel dat, vanwege de eenvormige toepassing van het recht van de Unie en het gelijkheidsbeginsel, een autonome en uniforme uitleg moet worden gegeven aan bewoordingen van bepalingen van het Unierecht, voor zover die bepalingen voor de nadere invulling niet uitdrukkelijk verwijzen naar het nationale recht. Deze autonome en uniforme uitleg is van groot belang met het oog op de verplichting van de nationale rechter om het nationale recht zoveel mogelijk kaderbesluitconform uit te leggen (HvJ EG 16 juni 2005, zaak C-105/03, Pupino, NJ 2006, 500 m.nt. M.J. Borgers). Bij het vaststellen van de autonome en uniforme uitleg moet niet alleen acht worden geslagen op de tekst van de desbetreffende bepaling, maar ook op de ratio van die bepaling alsmede op het doel en de strekking van het kaderbesluit EAB. Uit de Kozłowski-uitspraak blijkt voorts dat de lidstaten niet bevoegd zijn om aan begrippen die worden gebezigd in kaderbesluiten en ten aanzien waarvan voor de nadere invulling niet uitdrukkelijk wordt verwezen naar het nationale recht, een betekenis te geven die ruimer is dan de gegeven uniforme en autonome uitleg. Van een ruimere uitleg is sprake wanneer een uitleg wordt gehanteerd die eerder leidt tot weigering van de overlevering dan op grond van de uniforme en autonome uitleg zou worden bereikt (zie nader de noot onder de Kozłowski-uitspraak, onderdeel 5).

Omvat een uniforme en autonome uitleg van (artikel 8 lid 1, onder d, van) het kaderbesluit EAB een verplichting voor de uitvaardigende lidstaat tot het overleggen van de tekst van de toepasselijke wettelijke bepalingen? Het antwoord op die vraag kan niet worden ontleend aan 'de wetgeving terzake en (...) rechterlijke beslissingen dienaangaande in andere Lidstaten', waaraan de Hoge Raad in navolging van P-G Fokkens refereert. Niet de implementatie van het kaderbesluit, maar het kaderbesluit zelf is maatgevend, zo blijkt thans uit de Kozłowski-uitspraak. Ook het feit dat het 'de oorspronkelijke bedoeling van de opstellers van het kaderbesluit was dat het niet nodig zou zijn deze wettekst in het

EAB op te nemen of (...) deze aan te hechten’, zoals het recent verschenen ‘Europees handboek voor het uitvaardigen van een Europees aanhoudingsbevel’ (bijlage bij Raadsdocument 8216/2/08, p. 17) stelt en waarop ook P-G Fokkens wijst (voordracht, onder 22), legt nauwelijks gewicht in de schaal. Het komt namelijk nog altijd weinig voor dat het HvJ EG zich – expliciet – laat leiden door de totstandkomingsgeschiedenis van bepalingen (vgl. nader Vogenauer, *Die Auslegung von Gesetzen in England und auf dem Kontinent*, Band I, Tübingen: Mohr Siebeck 2001, p. 346-349, Schönberg & Frick, *European Law Review* 2003, p. 149-171 en Dhondt & Geursen, *NTER* 2008, p. 282-283).

Zie ik het goed, dan kan in artikel 8 lid 1, onder d, kaderbesluit EAB niet de verplichting worden gelezen om de tekst van de toepasselijke wettelijke bepalingen te overleggen. Allereerst niet omdat de tekst van die bepaling noch het model-EAB op het bestaan van een dergelijke verplichting wijst. Voorts zou als ratio van artikel 8 lid 1 kaderbesluit EAB kunnen worden geformuleerd dat de uitvoerende lidstaat met het model-EAB in staat wordt gesteld om te beoordelen of zich een imperatieve of facultatieve weigeringsgrond voordoet (vgl. het genoemde Europees handboek, p. 17). Het gaat daarbij om kwesties als amnestie, ne bis in idem, verjaring en territorialiteit (artikel 3 en 4 kaderbesluit EAB). Voor die beoordeling is vooral een adequate beschrijving van de omstandigheden waaronder het strafbare feit is gepleegd, van belang en in mindere mate ook de aard en de wettelijke kwalificatie van dat feit. Men kan zich afvragen wat in dit kader eigenlijk nog de toegevoegde waarde is van het vermelden – laat staan het overleggen – van de toepasselijke wettelijke bepalingen. Strikt genomen hebben de uitvoerende lidstaten die niet nodig om te beoordelen of een weigeringsgrond zich voordoet.

Zou een verplichting tot het overleggen van de tekst van de toepasselijke wettelijke bepalingen wellicht kunnen worden afgeleid uit artikel 2 kaderbesluit EAB, dat ziet op het al dan niet mogen toetsen aan dan wel stellen van de eis van dubbele strafbaarheid? Wanneer men van doen heeft met een lijstfeit, geldt dat dit feit ‘zoals omschreven in het recht van de uitvaardigende staat’ moet vallen onder één van de in artikel 2 lid 2 genoemde delictscategorieën. Het ligt in de rede dat de uitvaardigende lidstaat bepaalt of dat het geval is, gelet op de uitdrukkelijke verwijzing naar het recht van de uitvaardigende staat (zie Klip in zijn noot in NJ 2008, 489, onderdeel 18, die een relatie legt met HvJ EG 3 mei 2007, zaak C-303/05, *Advocaten voor de Wereld*, NJ 2007, 619 m.nt. M.J. Borgers). Indien het om een niet-lijstfeit gaat, vereist het model-EAB een ‘volledige beschrijving van het strafbare feit’. Die beschrijving zou toereikend moeten zijn om de uitvoerende lidstaat in staat te stellen of het feit waarvoor het EAB is uitgevaardigd, naar het recht van de uitvoerende lidstaat een strafbaar feit oplevert (vgl. het reeds genoemde Europees handboek, p. 69). In die benadering is het overleggen van de wettekst geen noodzakelijk standaardvereiste.

De resterende vraag luidt of de uitvoerende lidstaat zou moeten beschikken over de tekst van de toepasselijke wettelijke bepalingen van de uitvaardigende lidstaat teneinde te kunnen controleren of het feit waarop het EAB betrekking heeft, wordt bedreigd met het strafmaximum zoals bepaald in artikel 2 leden 1 en 2 kaderbesluit EAB. De daaraan voorafgaande vraag is of de uitvoerende lidstaat dat wel mag controleren, en daarvoor zijn het doel en de strekking van het kaderbesluit EAB relevant. Het kaderbesluit EAB heeft een systeem van overlevering geïntroduceerd dat is gebaseerd op het beginsel van wederzijdse erkenning. Daardoor heeft dat systeem in een hoge mate een verplichtend karakter. Overleveren is de regel, en niet-overleveren is slechts mogelijk op grond van de in het kaderbesluit

limitatief opgenomen weigeringsgronden. Ook al wordt in de preambule van het kaderbesluit gesteld dat beslissingen over de tenuitvoerlegging van het EAB pas mogen worden genomen na een toereikende controle, tegelijkertijd berust het kaderbesluit op een hoge mate van vertrouwen tussen de lidstaten. (Zie de preambule, onder 5-10, alsmede de Kozłowski-uitspraak, overwegingen 31-32.) In deze benadering is het vertrouwen niet zozeer een resultante, maar veeleer het normatieve vertrekpunt van de samenwerking (vgl. ook HvJ EG 11 februari 2003, zaken C-187/01 en C-385/01, Gözütok en Brügge, NJ 2004, 194 m.nt. JR, overweging 33, Klip in zijn noot in NJ 2007, 489, onder 19, alsmede Kooijmans & Ouwerkerk, DD 2008, p. 942-965). Over het antwoord op de vraag of vertrouwen daadwerkelijk bestaat door het met een juridische regeling op te leggen, kan wisselend worden gedacht. Dat laat onverlet dat het niet past bij een stelsel dat is gebaseerd op wederzijdse erkenning en wederzijds vertrouwen, dat een uitvoerende lidstaat het werk van de uitvaardigende lidstaat structureel controleert. Die uitkomst sluit aan bij de resultaten van een vergelijking die Klip recent heeft gemaakt met andere deelterreinen van het Europese recht waarop het beginsel van wederzijdse erkenning een prominente rol speelt (DD 2008, p. 674-679). Op de vraag of – in bijzondere omstandigheden – een incidentele controle wel is toegelaten, kom ik aanstonds terug (onder 6).

Het vorenstaande leidt er toe dat een autonome en uniforme uitleg van (artikel 8 lid 1, onder d, van) het kaderbesluit EAB geen ruimte laat voor het aannemen van een verplichting tot het overleggen van de tekst van de toepasselijke wettelijke bepalingen. Indien een dergelijk vereiste toch wordt gesteld, wordt een ontoelaatbare ruimere uitleg gehanteerd. De Hoge Raad komt feitelijk tot dezelfde slotsom, zij het langs een iets andere route.

6

Een interessante vraag is nog of de bevoegdheid om aanvullende gegevens te vragen aan de uitvaardigende lidstaat mag worden aangewend om toch de beschikking te krijgen over de tekst van de toepasselijke wettelijke bepalingen (artikel 15 lid 2 kaderbesluit EAB en artikel 20 lid 4 OLW). De Hoge Raad lijkt daarvoor, zoals reeds onder 2 is opgemerkt, enige ruimte te willen bieden. P-G Fokkens stelt dat de mogelijkheid van het vragen van aanvullende gegevens bestaat 'indien gegronde twijfel bestaat aan de kwalificatie als zogenoemd lijstfeit of aan de minimumstraf [lees: maximumstraf; MJB] die is gesteld op het feit met betrekking waartoe het EAB is uitgevaardigd' (voordracht, onder 27). Er lijkt hierdoor een trait d'union te ontstaan tussen de hoge mate van vertrouwen waarop het kaderbesluit EAB is gebaseerd, en de controlebehoefte van de rechtbank Amsterdam, doordat bij wijze van uitzondering – bijvoorbeeld naar aanleiding van een onderbouwd verweer van de opgeëiste persoon – de tekst van de toepasselijke wettelijke bepalingen in de beoordeling kan worden betrokken. Maar is deze lijn wel zo vanzelfsprekend? Enige aarzeling is mogelijk. Allereerst rijst de vraag of het beginsel van wederzijdse erkenning en het daaraan gekoppelde wederzijdse vertrouwen ruimte laten voor een toetsing van de beslissing van de uitvaardigende staat, ook al is dat beperkt tot situaties waarin het vermoeden is ontstaan dat er gebreken kleven aan deze beslissing. De hiervoor genoemde vergelijking die Klip heeft gemaakt, laat enerzijds zien dat het beginsel van wederzijdse erkenning niet zo ver strekt dat de uitvoerende lidstaat te allen tijde de ogen moet sluiten voor mogelijke fouten die door de uitvaardigende lidstaat zijn gemaakt, maar anderzijds kan er geen eenduidige maatstaf worden genoemd aan de hand waarvan kan worden bepaald waar de grenzen van de correctiebevoegdheid van

de uitvoerende staat liggen. In dit kader rijst ook de vraag – en dat is een tweede reden voor aarzeling – of, indien de uitvaardigende staat een fout maakt door bijvoorbeeld ten onrechte een strafbaar feit als lijstfeit aan te merken, het rechtsmiddel daartegen wel moet worden gezocht in de uitvoerende staat. Dwingt een op wederzijdse erkenning gebaseerd stelsel er niet veeleer toe dat de opgeëiste persoon zich richt tot de (kort geding)rechter in de uitvaardigende staat met de eis dat het EAB wordt gecorrigeerd of ingetrokken? Alsdan wordt voorkomen dat de rechter in de uitvoerende staat zich uitspreekt over fouten van de uitvaardigende staat. Ik geef onmiddellijk toe dat dit voor de opgeëiste persoon bepaald onpraktisch is. Ook komt de tegenvraag op wat dan nog het nut is van een bevoegdheid om aanvullende gegevens te vragen aan de uitvaardigende staat. In dat opzicht is het begrijpelijk dat de Hoge Raad enige ruimte laat voor het inwinnen van aanvullende informatie, al dan niet in de vorm van wetteksten, in uitzonderingsgevallen. Tegelijkertijd mag duidelijk zijn dat ook na de hier besproken beslissing van de Hoge Raad nog genoeg vragen resteren over het toetsingskader dat de rechtbank Amsterdam moet hanteren in overleveringszaken. Een nadere uitwerking van het beginsel van wederzijdse erkenning en de implicaties daarvan, alsmede het vaststellen van de ratio en functie van de bevoegdheid om aanvullende gegevens te vragen, zijn daarvoor van belang. Om hierover duidelijkheid te verkrijgen zouden prejudiciële vragen kunnen worden gesteld aan het HvJ EG.

7

Na de uitspraak van de Hoge Raad staat het de rechtbank Amsterdam niet meer vrij om te verlangen dat elk EAB gepaard gaat met de tekst van de toepasselijke wettelijke bepalingen. Op één punt, dat specifiek verband houdt met executieoverlevering – niet: vervolgingsoverlevering – leidt dat tot problemen. Met betrekking tot executieoverlevering verlangt artikel 7 lid 1, onder b, OLW niet alleen dat het gaat om de tenuitvoerlegging van een vrijheidsstraf van vier maanden of meer, maar ook dat sprake is van een lijstfeit waarop naar het recht van de uitvaardigende lidstaat een vrijheidsstraf van drie jaar of meer is gesteld, dan wel een nietlijstfeit waarop naar het recht van uitvaardigende staat en naar Nederlands recht een vrijheidsstraf van ten minste twaalf maanden is gesteld. Dat betekent dat de rechtbank Amsterdam moet vaststellen of van de desbetreffende strafbedreiging sprake is, terwijl zij niet steeds zal beschikken over de tekst van de toepasselijke wettelijke bepalingen. Ten aanzien van lijstfeiten lost dit probleem zich op doordat de uitvaardigende lidstaat in het EAB, met het aankruisen van een lijstfeit, verklaart dat op het desbetreffende feit naar het recht van de uitvaardigende lidstaat een vrijheidsstraf van drie jaar of meer is gesteld. Een soortgelijke verklaring hoeft de uitvaardigende lidstaat niet op te nemen ten aanzien van niet-lijstfeiten. En daar gaat het dus mis. De oorzaak voor dit probleem is gelegen in een onjuiste implementatie van artikel 2 leden 1 en 4 kaderbesluit EAB. Daarin is ‘slechts’ bepaald dat ten aanzien van niet-lijstfeiten lidstaten de voorwaarde mogen stellen dat het EAB berust op een naar het recht van de uitvoerende lidstaat strafbaar feit. Dat gaat minder ver dan de toetsing die voortvloeit uit artikel 7 lid 1, onder b, OLW, waarin juist eisen worden gesteld aan de strafbedreiging in de uitvaardigende lidstaat (zie nader Glerum & Rozemond, DD 2006, p. 155-156). Voor een beoordeling of in de uitvaardigende lidstaat op het niet-lijstfeit een vrijheidsstraf van ten minste twaalf maanden is gesteld, dient de rechter te beschikken over de tekst van de toepasselijke wettelijke bepalingen hoeft men daarvoor niet te beschikken.

In beginsel zijn twee oplossingen denkbaar voor het hier gesignaleerde probleem. Ten eerste, de rechtbank interpreteert artikel 7 lid 1, onder b, OLW kaderbesluitconform door de eis te laten vallen dat de rechtbank moet nagaan of ten aanzien van een niet-lijstfeite naar het recht van uitvaardigende staat een vrijheidsstraf van ten minste twaalf maanden is gesteld (vgl. Keijzer, in: Handboek strafzaken, p. [91.19]-3 en Sanders, Het Europees aanhoudingsbevel, Antwerpen: Intersentia 2007, p. 16). De rechtbank kan evenwel met recht stellen dat een dergelijke interpretatie, gelet op de duidelijke tekst van artikel 7 lid 1, onder b, OLW, contra legem is en dat kaderbesluitconforme interpretatie derhalve achterwege blijft (vgl. overweging 47 in de Pupino-uitspraak). De tweede en meest voor de hand liggende oplossing is dan ook dat de wetgever in actie komt en artikel 7 OLW alsnog in lijn brengt met het kaderbesluit EAB.